

SPROSTÁ PODEZÁTELÁ

Pondělí, 28. září 2015

Máloco vzrušující lovkanka na mateřské tak, jako sleva. Proto jsem se věra nadšeně vydala na obvyklou tour po nákupním centru avizujícím okující zlevnění. Neb nadšeně lednici pohltila prázdnota a opuštěné okurky zaal pořádat chundelatý povlak penicilínu, probáhla jsem hned několik krámy. Má hon za výhodnou koupí měl být završen návřvou nejmenovaného obchodního etážce. Cítila jsem se ale jako návřva poněkud nezvaná.

Uznávám, že do prodejny jsem vjela naložená jako ebáček. Má roční synek sedící na recyklovaném hajzlpapíru vykukoval z hromady výhodných plen a nadšeně tloukl kusem zlevněného parmazánu o novou rohožku do padesáti za pouhých 59 Kč. Cupitala jsem za padesátikilovým košárem s košem v jedné ruce a výhodným balením Nutrilonu v druhé pohánějící košár údery břicha. Nákupní košík se za pomoci mé brady, jazyka, gravitace a ochotných spolukupujících brzy naplnil základními potravinami a nákup byl úspěšně završen. Dostrkala jsem na komické sousoší k pokladně. Obsah košíku jsem řádně proclila a zaplatila, a pak to začalo. "A co ten zbytek?" zeptala se mě pokladní a namátkou ukázala na dítě pořárající houbičku na nádobí. "Zbytek je z drogerie, z druhé drogerie, lékárny a vinotéky" odvážila jsem vzorně. "Komu?" zeptala jsem se a rozhlédla se po prodejně, zda jsem nepřehlédla pultík označený NAHLAŠOVNA KERÉHO MAJETKU ZDE. "No mně!" obojí vylétlo ještě výš, a se dotklo svatozáře nejdříve osoby v prodejně. "A to Vám mám jako hlásit, že mám troje pleny, balení deseti rolí hajzlpapíru trojvrstvého, Nutrilon tři kusy, mejdlíčko zelené..." pokračovala jsem ve výřtu. "Musíte nahlásit všechno, co máte pět vjezdů do prodejny!" řeklo obojí. "To vyplývá z..." prosím?" ozval se ve mně advokátní šertík. "To prostě tak je!" odvážila madam za pokladnou a spokojeně se opřela. Tahle odpověď mě vytáhla u jako batole a obvykle pět ní ztrácím veškerou schovitě. "Nebudu Vám tady hlásit sto padesát položek, které mám v košíku. Od všeho mám útenky od jiných prodejců" odvážila jsem nekompromisně a měla se k odchodu. "Útenky Vás nezachrání!" odvážila úkosně žena za pultem a významně dodala směrem k pokukujícímu pracovníkovi ostrahy: "Nenahlásila nákup!" V duchu jsem si položila otázku, co tedy měla žena zákazníka zachránit, když ne útenky. "Muž zákona" mi zastoupil cestu a evidentně svou domnělou pravomocí se mi začal hrabat v košíku. Syn se smál, já ne. "Z jaké pravomoci mi prohlídáte košík, prosím?" zeptala jsem se šokovaně a bylo mi odpovězeno, že z pravomoci "ostrahy" a že kdo nekrade, tak nemá důvod se bránit osobní prohlídce. "Mohu Vás tedy procovat?" odvážila jsem a ve frontě za mnou někdo vyprskl smíchy. Následná diskuze nad stí probáhla pouze verbálně, i když jsem se obávala, že svou svobodu pohybu a právo vlastnit majetek budu muset hájit v přstním souboji. Do vychladnutí emocí nebo výměny personálu mě má u jenom k Albertu. Tam mám zatím renomé solidního zákazníka. I když se spáchání trestného činu neprokázalo, je ze mě sprostá podezřelá. Ještě musím dodat, že když jsem po shora popsané grotesce doma vykládala košík, ovanula mě vlna zlomyslného smíchu. Synek držel v ruce balení pletených sýrových copánků, které jsem teda rozhodně neplatila.

RENATA FÍKOVÁ